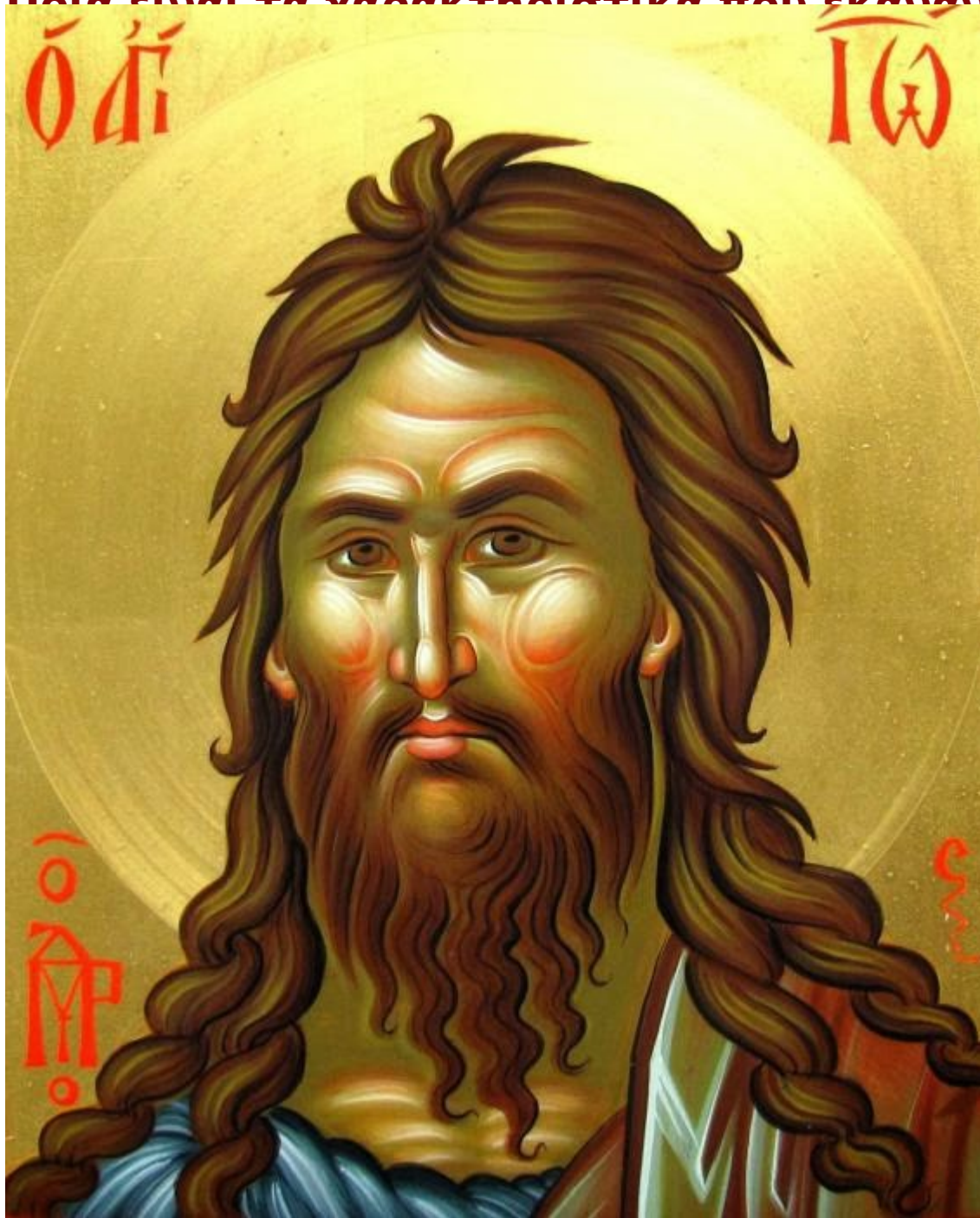

Ποια είναι τα χαρακτηριστικά που έκαναν τον
των

Σήμερα,

δεύτερη ημέρα των Θεοφανείων και η Εκκλησία μας τιμά ιδιαίτέρως τον άνθρωπο εκείνο που έπαιξε τον σημαντικότερο ρόλο σε αυτό το γεγονός μετά φυσικά από τον Χριστό.

Αυτό το πρόσωπο δεν είναι άλλο από τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο και Βαπτιστή

του Κυρίου. Τον άγιο Ιωάννη δεν τιμούμε μόνο σήμερα, δεν τον μνημονεύουμε μόνο τις ημέρες που ενθυμούμαστε το μαρτυρικό του τέλος. Τον τιμούμε και τον επικαλούμαστε σε κάθε λατρευτική σύναξη, διότι όντως όπως είπε και ο Χριστός «ούκ έγήγερται έν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ιωάννου».

Ποια είναι όμως αδελφοί τα χαρακτηριστικά εκείνα που έκαναν τον Ιωάννη μέγα μεταξύ των ανθρώπων; Ποια είναι εκείνα τα χαρακτηριστικά που μεταμόρφωσαν έναν χοϊκό άνθρωπο σε ένσαρκο άγγελο;

Ο άγιος Ιωάννης είχε όλες τις αρετές όμως η ισχυρή θέληση, η αυταπάρνηση και η ταπείνωση δέσποζαν σε όλη του την βιωτή.

Ήταν τέτοια η θέλησή του να ενωθεί με τον Θεό που από μικρή ηλικία έφυγε μέσα στην έρημο του Ιορδάνου. Έκανε σκεπή του τα άστρα του ουρανού, τροφή του τις ρίζες άγριων φυτών, συντροφιά του το κρύο και τον καύσωνα. Τίποτα και κανείς δεν μπορούσε να σταθεί εμπόδιο προς την επικοινωνία του με τον Θεό. Αυτή ήταν η μοναδική του ανησυχία: το να ευαρεστεί τον Δημιουργό του.

Η αυταπάρνηση ήταν άλλο ένα χαρακτηριστικό της ζωής του. Τι σημαίνει αυταπάρνηση; Αυταπάρνηση σημαίνει το να απαρνιέται κάποιος τον εαυτό του για τους άλλους, για το καλό των άλλων. Δηλαδή, να προσπαθεί να ζεί για τους άλλους, και όχι εις βάρος των άλλων. Να προσπαθεί να αναπαύει τους άλλους όχι όμως στην αμαρτία τους αλλά να τους οδηγεί σε μία θεάρεστη ζωή.

Όπως αναφέραμε και πιο πάνω ο άγιος Ιωάννης ήταν ταπεινός. Και από πού το καταλαβαίνουμε αυτό; Η ταπείνωση είναι ο χαρακτήρας του δημιουργού μας, του Θεού μας. Όσοι ανήκουμε σ' αυτόν, θα πρέπει να έχουμε και το χαρακτήρα του Πατέρα μας. «Μάθετε», λέγει, «απ εμού, ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδιά». Δεν είναι λοιπόν δυνατόν ο Χριστός, η ενσαρκωμένη ταπείνωση να τιμά και να επαινεί κάποιον άνθρωπο ο οποίος δεν έχει ταπείνωση. Ταπείνωση δεν σημαίνει αδελφοί μου αναγκαστικά και σιωπή,διότι βλέπουμε από τον βίο του Τιμίου Προδρόμου να ομιλεί και να ελέγχει τους αμετανόητους. Λέγει ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος: «Εάν αυτή, η υπερηφάνεια, μερικούς από Αγγέλους τους μετέβαλε σε δαίμονας, εκείνη, η ταπεινοφροσύνη, οπωσδήποτε μερικούς από δαίμονας μπορεί να τους μεταβάλει σε Αγγέλους».Και ένας ένσαρκος άγγελος ήταν και ο Τίμιος Πρόδρομος. Ο Βαπτιστής του Κυρίου μας ήταν δοχείο της Χάρης του Θεού, διότι όντως ο Θεός «ταπεινοίς δίδωσι χάριν».

Διαβάζοντας κάποιος τα ιερά κείμενα μπορεί να παρερμηνεύσει την στάση του Αγίου Ιωάννου και να πει ότι ο Άγιος ήταν εμπαθείς μιας και οργιζόταν με τους Φαρισαίους, με τους αμαρτωλούς, και αυτή του η εμπάθεια και το νευρικό του χαρακτήρα του τον έκανε να εναντιωθεί και στον ίδιο τον βασιλιά. Όμως κάτι τέτοιο είναι λάθος.

Ο άγιος Ιωάννης ήταν πράος, ήταν τρυφερός και καθαρός σαν βαμβάκι, ήταν ο πλέον απαθείς άνθρωπος που είχε περάσει πάνω από την γη. Ήταν αυτός που εφάρμοσε όμως και τον λόγο του ψαλμωδού που λέγει : «οργίζεσθε και μη αμαρτάνετε». Δηλαδή να κινείτε την οργή εναντίον των παθών σας και των

πονηρών σκέψεων και να μην αμαρτάνετε εκτελώντας ότι σας υποβάλλουν. Να οργίζεσθε εναντίων της αμαρτίας και να προσπαθείτε να ζείτε θεάρεστα εν μετανοία.

Κεντρικό κήρυγμα του Αγίου ήταν το «Μετανοείτε, ήγγικεν γαρ η Βασιλεία των Ουρανών». Γιατί επέμενε τόσο πολύ στην μετάνοια; Διότι η μετάνοια αδελφοί μου γεννά την ταπείνωση. Και η ταπείνωση με την σειρά της αναγεννά την μετάνοια. Και αυτές οι δύο αρετές οδηγούν τον άνθρωπο στην τελείωση εν Χριστώ.

Ρωτήθηκε κάποτε ο γέροντας Παΐσιος: Γέροντα, όποιος έχει ταπείνωση έχει όλες τις αρετές; Και απάντησε. Φυσικά. Ο ταπεινός έχει όλα τα πνευματικά αρώματα: απλότητα, πραότητα, αγάπη χωρίς όρια, καλοσύνη, ανεξικακία, θυσία, διάκριση, υπακοή.

Και διαπιστώνουμε του λόγου το αληθές στον σημερινό τιμώμενο άγιο. Ενώ είχε τόσους μαθητές που κρεμόντουσαν από τα χείλη του, ενώ τον φοβόντουσαν ακόμα και οι Ρωμαίοι για την επιρροή που είχε στον κόσμο και όμως αυτός κρατιόταν στην ταπείνωση. Με το που ήρθε ο Χριστός έγινε αυτό που είπε: «Ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι», αμέσως άρχισε να αποσύρεται, να αποτραβιέται, δεν χρειαζόταν πλέον, είχε επιτελέσει το έργο του ,είχε ετοιμάσει τον δρόμο προς την έλευση του Μεσσία, είχε ετοιμάσει τις καρδιές των ανθρώπων να δεχτούν τον Λόγο του Θεού, δεν στεναχωρήθηκε που ήρθε κάποιος άλλος να του πάρει την δόξα, αλλά αντιθέτως χαιρόταν που ήρθε επιτέλους ο Ενσαρκωμένος Λόγος, χαιρόταν που επιτέλους θα μπορούσε να βρεθεί και πάλι στην αφάνεια και στο περιθώριο.

Τα λόγια μας αδελφοί μου για τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο είναι πολύ λίγα μπροστά στην μεγαλοσύνη του, γι' αυτό ας σταματήσουμε εδώ.

Ας προσευχόμαστε σε αυτόν που βάπτισε τον Αναμάρτητο, ας επικαλούμαστε τις πρεσβείες του με ταπείνωση και μετάνοια και να προσπαθούμε και εμείς στο μέτρο του δυνατού να ζούμε όπως και εκείνος. Με θεάρεστη και ισχυρή θέληση να ζούμε όπως θέλει ο Θεός, με αυταπάρνηση και με ταπείνωση, ώστε τα βήματα της ζωής μου να πορεύονται με ειρήνη, αγάπη και ομόνοια προς την Βασιλεία του Θεού.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr